

[Ole Vig Jensen]

i den overordnede prioritering, som regeringen jo har forpligtelsen til at foretage.

Jeg ønsker også at fremhæve, at den selvforvaltning, som meget idrætsarbejde bygger på, er vigtig at fastholde inden for breddeidrætten eller den folkelige idræt, hvad vi nu vil kalde den. Det er vigtigt i disse år, hvor vi er havnet i en situation, hvor det i særlig grad er kommunerne, der finansierer meget af idrætslivet og i hvert fald gør det i det nære samfund, at vi her fastholder idrætsudøvernes egen ret, suveræne ret, til at bestemme, hvad det er, de vil beskæftige sig med, og at det offentlige i sådanne sammenhænge har forpligtelse til at stille sine faciliteter til rådighed. Det må ikke være kommunale beslutninger, der må ikke være kommunerne, der dirigerer idrætslivet på nogen måde. Jeg tror heller ikke, det er tilfældet – med enkelte undtagelser måske – men det er vigtigt at fastholde, at der er denne udstrakte frihed til selvforvaltning på området.

Med de mægtige opgaver, der ligger for, vil jeg godt fremhæve betydningen af, at vi stiller øgede rådgivnings- og vejledningsmuligheder til rådighed, formentlig i form af konsulentvirksomhed, ikke for på nogen måde at antaste foreningslivet og dets egen ret til at bestemme, som jeg netop har understreget, men jeg tror, at man netop med den udvikling, der er i gang, kunne inspirere, aflaste og hjælpe det lokale idrætsliv, hvis man i højere grad fra det offentlige side kunne stille konsulentbistand til rådighed. Jeg mener i øvrigt, det er nødvendigt at fremhæve også ved denne debat som en opgave, udvalget må tage på sig, at fremlægge forslag til forbedrede uddannelsesmuligheder på hele feltet. Netop fordi meget arbejde er baseret på frivillig indsats, synes jeg, det er vores forpligtelse at give dem, der tager opgaven på sig, de bedst mulige forudsætninger. Og det er jo en kendt sag, at mange idrætsledere nok har et engagement, men et skrøbeligt fundament af viden. Jeg henviser her til, at der jo er en meget god og meget lang tradition for, at unge idrætsudøvere, vel omkring det, man kalder ynglingealderen, påtager sig lederarbejdet og instruktørarbejdet for de små i foreningslivet, en proces, som jeg tror det er meget vigtigt at holde fast på, men naturligvis besidder de ikke den nødvendige viden til at kunne påtage sig det fulde ansvar. Jeg tror, at vi gennem bl.a. konsulentar-

bejdet her vil kunne støtte foreningslivet i langt højere grad og i øvrigt de idrætsaktiviteter, der foregår.

Det er i den sammenhæng selvfølgelig vigtigt at understrege, at idrætsforskningen og måske ikke mindst den idrætsmedicinske forskning må have en bedre placering, bedre muligheder, end tilfældet er i dag.

Jeg vil også godt, som andre ordførere har gjort det, understrege betydningen af, at flere grupper får mulighed for idrætsudfoldelse. Der er nævnt handicapidrætten, som er undervejs, men vi ved jo, at der stadig væk er et mægtigt svælg imellem, hvor mange der har mulighed for at dyrke handicapidræt, og hvor mange der faktisk er handicappede. Her ligger der en vigtig opgave. Der er endvidere slet ingen tvivl om, at de ældre grupper i samfundet i de kommende år vil have et stigende behov for også at kunne deltage i idrætsaktiviteter.

Jeg skal sluttelig rejse det spørgsmål, som jeg synes man må interessere sig for under udvalgsarbejdet: om de frivilligt ledede idrætsforeninger i længden kan klare de store opgaver, der ligger for i de kommende år. Og man må spørge, om nye og andre former for foreningsstyring og muligvis aflønning af folk i det frivillige foreningsarbejde ikke netop må indgå i udvalgets overvejelser, hvis vi skal fastholde noget af det værdifulde i de foreningstraditioner, vi har i Danmark.

Afsluttende skal jeg altså gentage, at det radikale venstre kan tilslutte sig ministerens redegørelse med nogle af de præciseringer, jeg har gjort her, som grundlag for det udvalgsarbejde, der skal i gang. Vi må forvente, at udvalgsarbejdet fordomsfrit vil forholde sig til breddeidrætsbegrebet, for sker det ikke, og får det ikke indflydelse på fremtidens beslutninger om idræt for de mange, så vil folkettinget have forpasset en enestående mulighed for det, jeg vil kalde et kulturpolitisk nybrud, og det bør selvfølgelig ikke ske.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil da gerne starte med at rette en tak til centrum-demokraterne, VS og kristeligt folkeparti, fordi jeg får lov til at gå ind her i ordførerrækken.

Jeg vil også godt sige tak til ministeren for redegørelsen; det er en fyldig redegørelse, det skal hun ikke have utak for. Jeg synes,